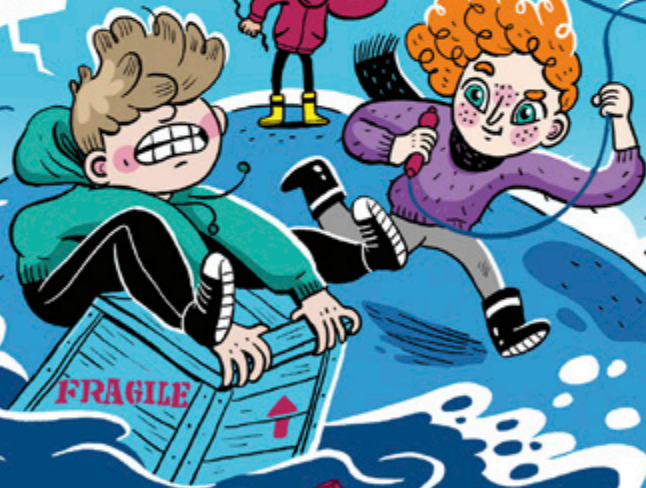

Ella ja Kaverit

AUTIOSAARELLA

SOS!

TIMO
PARVELA

TAMMI

KUVITTANUT
ANNI NYKÄNEN

TIMO
PARVELA

KUVITTANUT
ANNI NYKÄNEN

Ella ja
kaverit
AUTIOSAARELLA

TAMMI • HELSINKI

Teksti © Timo Parvela 2022

Kuvitus © Anni Nykänen 2022

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2022

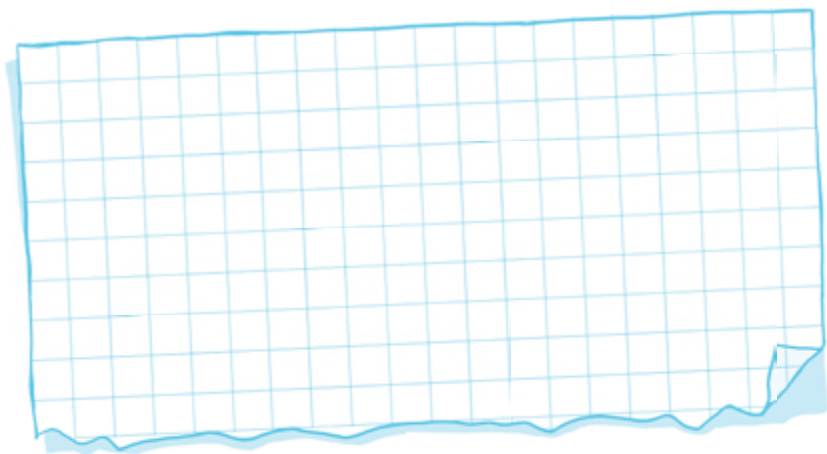
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-3997-2

SADE EI MEITÄ PIDÄTTELE

Minä olen Ella. Olen kolmannella luokalla. Meillä on mukava luokka ja mukava opettaja siitäkin huolimatta, että olemme kamalassa pulassa autiolla saarella.

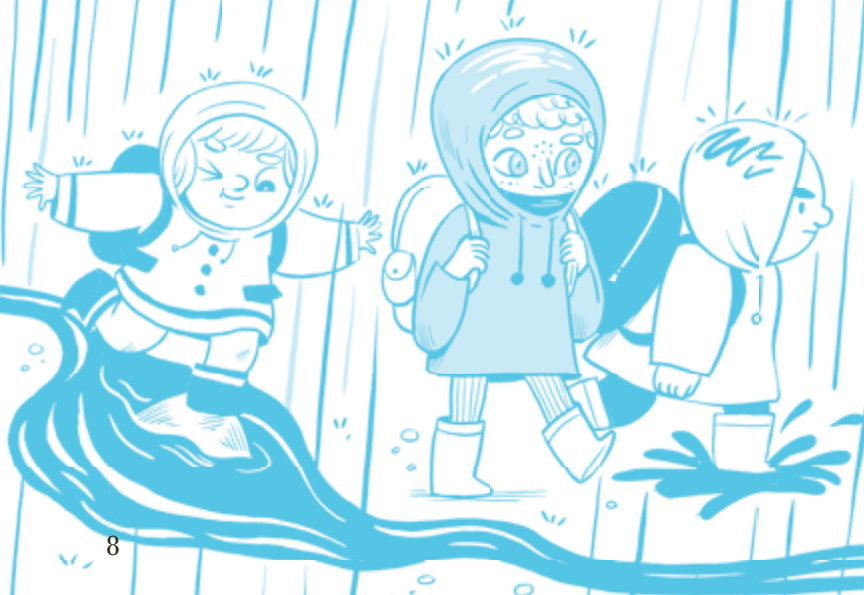
– Pieni sade ei meitä pidättele, opettaja sanoi tivaalle katsellen, kun teimme lähtöä luontoretelle.

Minun mielestäni yöllä alkanut sade ei ollut enää ihan pieni. Kadulle oli muodostunut puro, jonka mukana ohitsemme purjehti ensin kylpyankka, sitten lippalakki ja punainen muovirasia.

- Onko kukaan nähnyt minun eväitäni? kysyi Pate.
- Mihin sinä ne laitoit?
- Muovirasiaan.
- Oliko se punainen? minä kysyin.
- Juu, oli, Pate myönsi.

Minä en sanonut enää mitään, sillä eväsrasia kellui jo kaukana. Se jatkoi matkaansa yhä kiihtyvällä vauhdilla kohden kaupungin laidalla virtaavaa jokea, jonne kaikki sadevedet lopulta päätyivät. Joki oli myös retkemme kohde, tai oikeastaan sen keskellä sijaitseva saari, jonne opettaja halusi viedä meidät retkelle.

- Ei ole olemassa huonoa säätä. On ainoastaan huonoa pukeutumista, opettaja myhäili ja veti sadetakkinsa huppua tiukemmalle.

Me seurasimme opettajaa lätäköitä väistellen. Värikkäissä sadetakeissamme muistutimme paletista karanneita vesiväriainepölyjä. Tiinalla oli punainen takki, minulla ja Hannalla keltainen. Tuukan takki oli vihreä, Pukarin oli vaaleanpunainen, Sampalla oli sininen ja Patella ei ollut sadetakkia lainkaan, sillä hän ei ollut aamulla löytänyt sitä. Sen sijaan hänellä oli yllään musta jätesäkki, johon hän oli puhkonut silmänreiät.

- Tämä on tosi kätevä. Helppo pukea ja suojaa paljon paremmin sateelta kuin nuo teidän takkinne, Pate iloitsi.
- Minä en keksi tästä yhtään huonoa puolta.

– Haluatko karkin? Tuukka kysyi ja tarjosi Patelle pastillia. Pate ei kuitenkaan voinut ottaa sitä, koska hänen kätensä olivat jätesäkin sisällä. Hän oli unohtanut tehdä asuunsa kädenreiät.

– Ei se mitään, Tuukka totesi. – Minä voin ojentaa sen sinulle, hän tarjoutui ja pudotti pastillin silmänaukosta.

– Hei, minä en saanut sitä. Se putosi suun ohi, Pate kimitti jätesäkin sisältä, mutta turhaan, sillä Tuukka ei tarjonnut enää uutta karkkia.

– Toivottavasti palaamme ajoissa takaisin, jotta ehdimme minun synttärijuhliini, Tiina kuiskasi minulle.

– Minä olen odottanut niitä tosi paljon, ja olisi kamalaa, jos ne jouduttaisiin perumaan.

– Totta kai me palaamme. Mehän vain käymme siellä saarella ja tulemme takaisin ennen kuin koulupäivä loppuu, minä lohdutin ja varmistin samalla, että Tiinan lahja oli yhä minun repussani. Oli se.

Matkalla sade vain yltyi, mutta opettaja ei silti antanut periksi.

– Minun lapsuudessani tällaista sadetta kutsuttiin aamu-usvaksi, opettaja kuulutti. – Me meloimme kouluun kylpypaljasta tehdyllä kanootilla ja pyydystimme matkalla ruutanoita evääksemme.

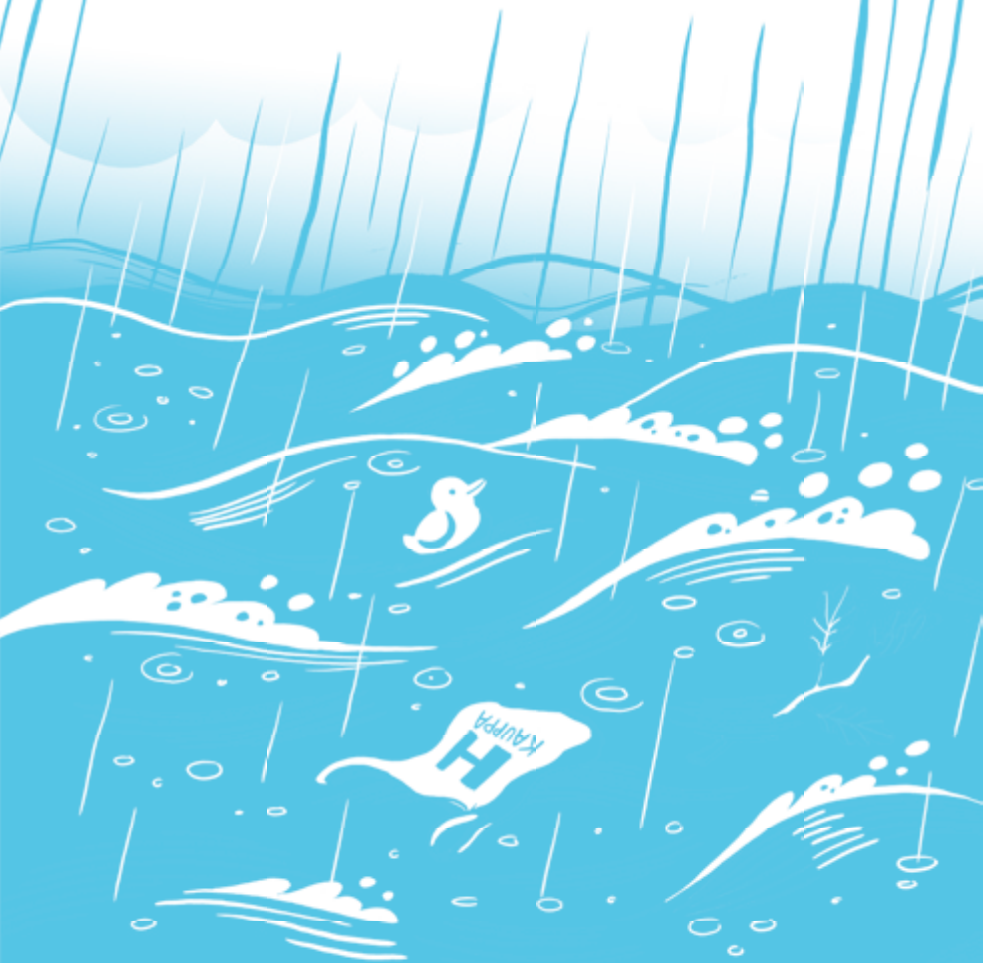
Kuulin opettajan äänen vain vaivoin, sillä sade rummutti huppuani niin kuin pääni päälle olisi laskeutunut kokonainen tikkaparvi.

Lopulta me liukastelimme alas joen rantaan. Tuijotimme epäröiden tummaa virtaa, joka oli pelkkää kuohuvaa pyörrettä ja vaahtoa. Vesi kuljetti muka-

naan epäilyttävän paljon oksia ja jopa pieniä pensaita.

– Tämähän on mahtavaa. Luonto järjestää meille näytöksen, jota voimme muistella vielä pitkään, opettaja iloitsi ja marssi jonon etunenässä riippusillalle. Sateen harmaan verhon takaa erotimme saaren ääri-
viivat vain hämärästi.

Sillalla tuijotin epäluuloisesti allamme vellovaa vettä, joka jo melkein hipoi lankkuja.

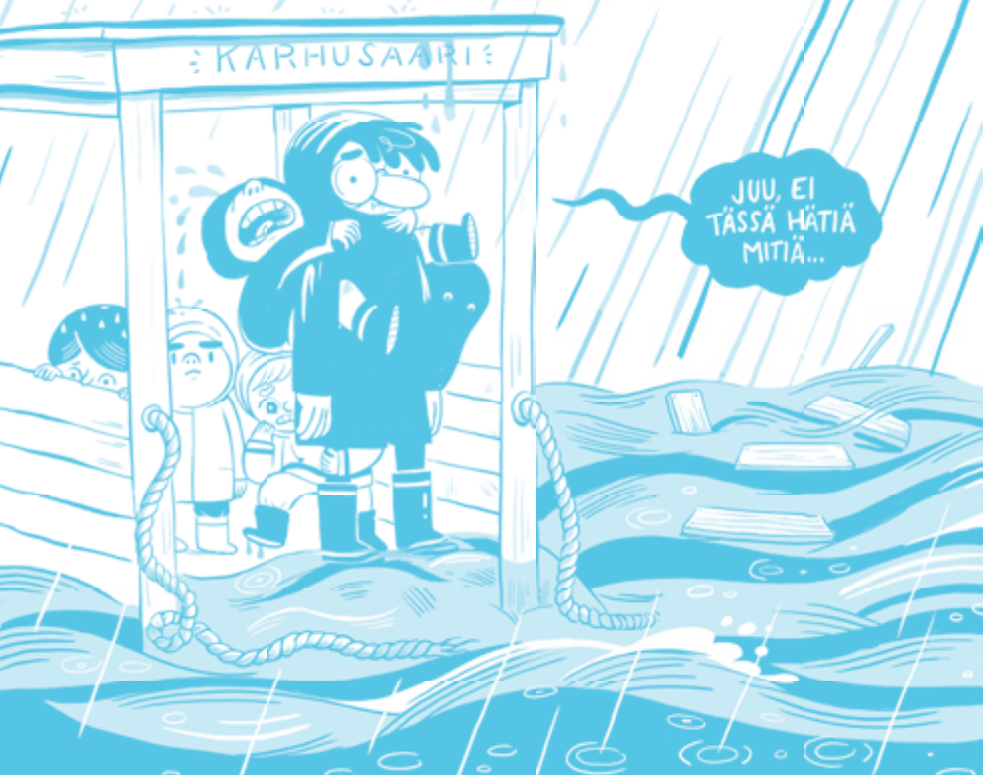

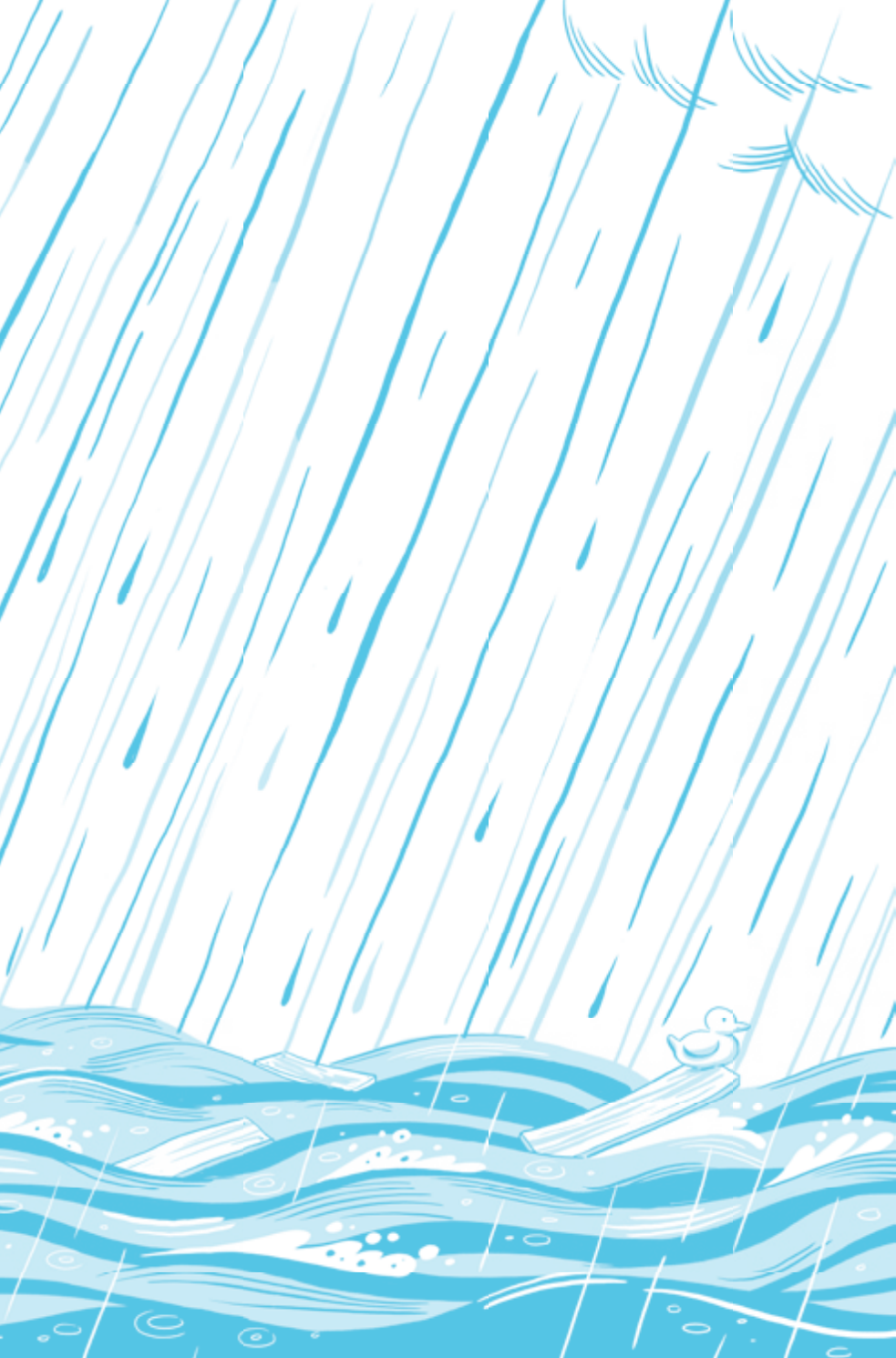
– Älkää pelätkö. Vesi laskee heti, kun sade lakkaa, opettaja lohdutti. – Pitäkää lujasti kiinni vaijereista.

Toisella puolella oli onneksi hirsinen katos, jonka alle me keräännyimme suojaan.

– Älkää pelätkö, silta on vahvaa tekoa, eikä meillä ole mitään hätää täällä saarella, opettaja lohdutti jälleen. Juuri sillä hetkellä joen pinta ylsi riippusillalle, joka ensin keinahti, sitten vääntyi. Lopulta vaijerit antoivat periksi ja koko rakennelma lähti hirvittävästi rääkäisten joen mukaan kuin Paten eväsrasia. Saaren rannassa vesi jatkoi nousuaan.

– Älkää pelätkö, opettaja sanoi kuulostaen itse aika pelokkaalta.

EI PIDÄ PANIKOIDA

– Ei pidä panikoida, opettaja toisti. – Me soitamme hätänumeroon, ja palokunta, poliisikunta tai sotilassoittokunta hakee meidät tuossa tuokiossa.

Opettajan suunnitelma oli loistava. Harmi vain, että meillä ei ollut puhelimia, sillä opettaja oli kerännyt ne pois ennen lähtöä. Hän ei nimittäin halunnut, että ne häiritsisivät meidän keskittymistämme ja luonnon rauhaa. Esimerkkiä näyttääkseen hän oli laittanut oman puhelimensa ensimmäisenä keräyslaatikkoon, jonka oli sitten vienyt rehtorin kansliaan.

– Eipä hätää, opettaja totesi, kun muistutin häntä puhelimesta. – Ihmiset ovat viestitelleet toisilleen jo kauan ennen puhelimen keksimistä.

Opettaja oli tietysti jälleen oikeassa. Harmi vain, että emme voineet lähettää savumerkkejä, koska nuotio ei millään syttynyt kaatosateessa.

Merkinantolipuillakaan emme voineet viestittää, koska meillä ei ollut lippuja.

Kirjekyyhkyjä emme voineet käyttää, koska pulut olivat fiksumpia kuin me. Ne eivät lentäneet kaatosateessa.

Morsetus ei onnistunut, koska kukaan ei ollut vetänyt saareen lennätinlinjaa.

Viidakkorummutuskaan ei toiminut, koska ei ollut rumpuja eikä pahemmin viidakkoakaan.

Pullopastia me saatoimme sentään lähettää, sillä Patella oli limsapullo piilossa jätesäkkinsä alla.

– Hienoa, opettaja innostui. – Minähän sanoin, että kaikki järjestyy. Virta kiidättää pullopostimme vastarannalle tuossa tuokiassa. Nyt vain laadimme hätäviestin, jonka sitten laitamme pulloon ja...

– Minä lähetin sen jo, Pate tiedotti.

– Lähetit jo? opettaja toisti hämmästyneenä.

Pate on joskus aika nopea.

– Jees, homma hoidettu, Pate sanoi.

– Mitä sinä laitoit pulloon? opettaja halusi tietää.

– En mitään, Pate sanoi. – Sehän oli jo täysi.

– Lähetitkö sinä siis pelkän pullollisen limsaa virran mukana? opettaja varmisti.

– Lähetin, Pate myönsi. – Minä ajattelin, että sen löytää joku, joka on pulassa autiolla saarella. Hän on varmasti janoinen ja ilahtuu, kun saa pullopostillisen limsaa.

– Varmasti ilahtuu, opettaja sanoi eikä näyttänyt kovin ilahduneelta. Pate näytti kuitenkin tyytyväiseltä. Hän on meidän kaikkien mielestä todella hyväsydäminen.

Sade jatkui, ja veden pinta nousi yhä. Se ylsi jo melkein hirsikatokselle, jonka alla me yhä kyyhötimme. Lopulta meidän oli pakko jättää turvapaikkamme ja kavuta ylemmäs. Vaikka saari ei ollut kovin iso, se oli onneksi melko korkea. Sen keskellä oli nimittäin kallio, jonka laella kasvoi käkkyräisiä mäntyjä. Siellä oli myös kaksi suurta kivenlohkareta, jotka nojasivat

toisiinsa. Niiden väliseen luolaan me ahtauduimme turvaan sateelta. Niin korkealle vesi ei millään nousisi. Eihän?

– Minun syntymäpäiväjuhlani taitavat olla pilalla, Tiina kuiskasi minulle. Hän kuulosti tosi surulliselta.

– Vielä mitä, kyllä me pian pääsemme täältä pois, minä lohdutin.

– Miten muka? Tiina hämmästyí.

– Me pääsemme... koska Tuukalla on mahtava suunnitelma. Eikö olekin, Tuukka? minä varmistin ja iskin hänelle silmää.

– Onko sinulla jotain silmässäsi, vai miksi sinä sitä räpsytät? Tuukka kysyi.

– Hanna on varmasti tehnyt upean keksinnön, minä yritin.

– Minä en keksi edes sitä, kuinka saisin housuni kuiviksi, Hanna mutisi.

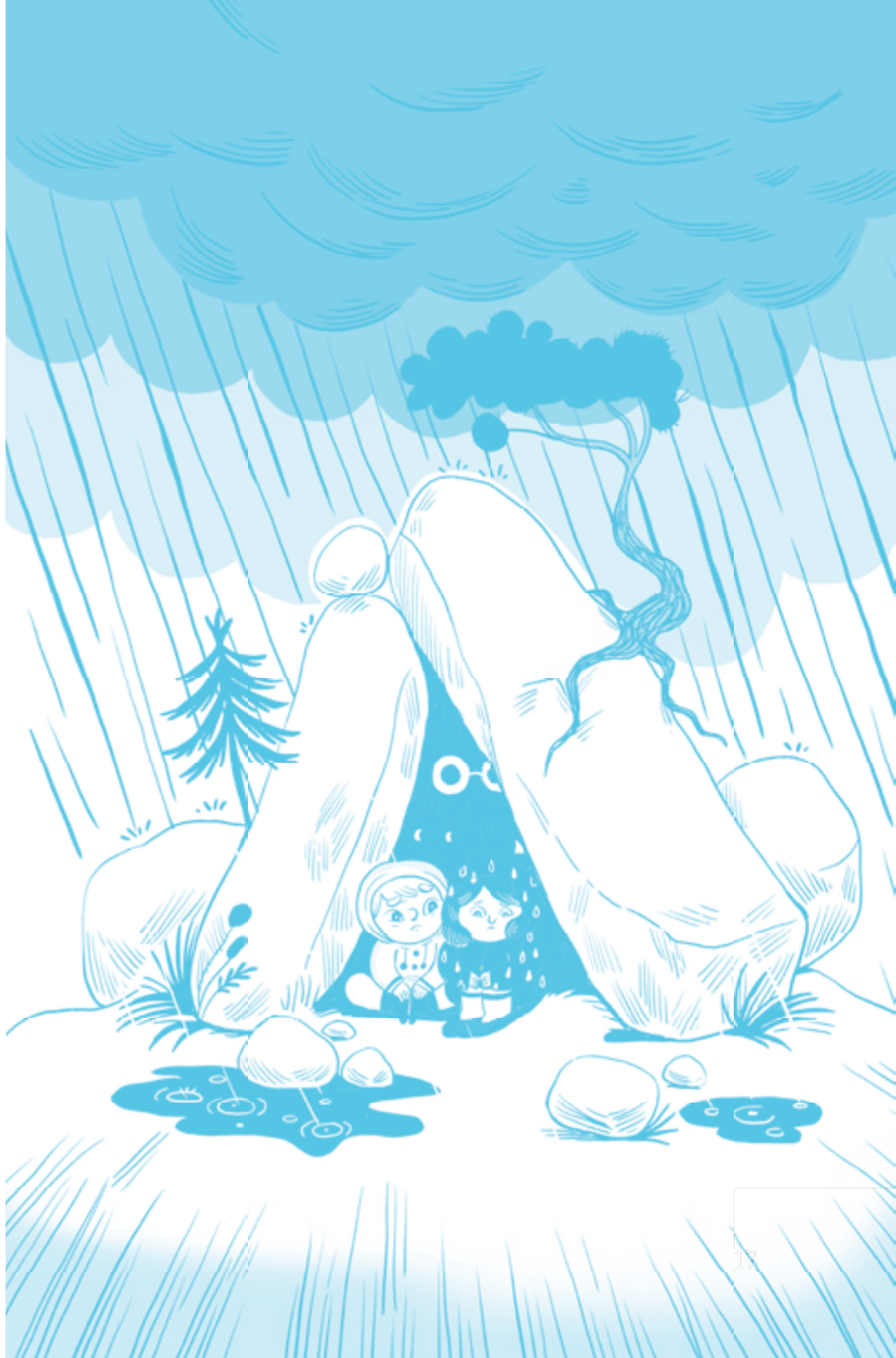
– Batman pelastaa meidät, minä yritin jo vähän epätoivoisesti.

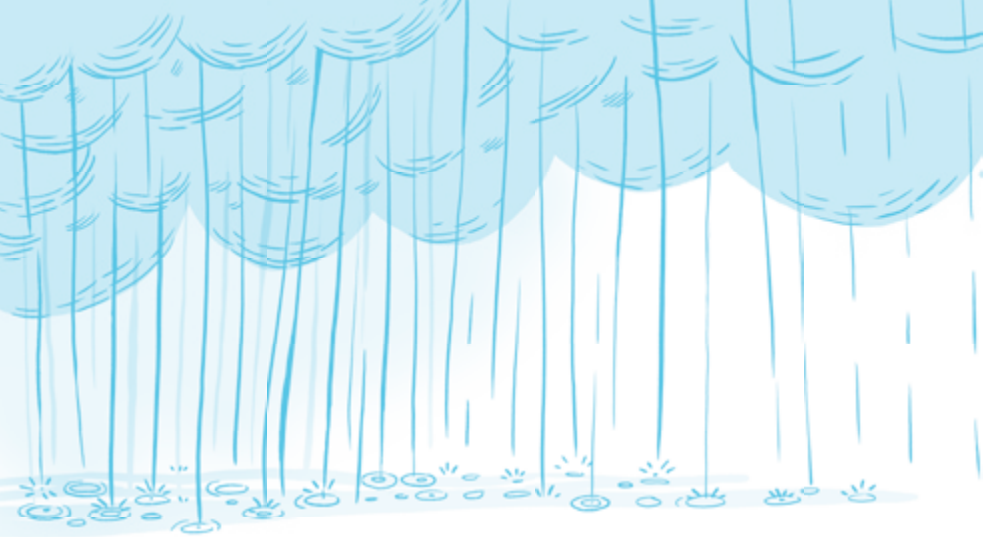
– Äiti laittoi viitan pesuun, Samppa parkui.

– Pukari murisee joelle niin, että se säikähtää ja pakenee, minä vedin esiin viimeisen oljenkorren.

– Minä en murise käskystä, Pukari murisi.

– Minun syntymäpäiväni ovat pilalla, Tiina sanoi surullisella äänellä, enkä minä keksinyt enää mitään, mikä lohduttaisi häntä, sillä hän taisi olla oikeassa.

ENTÄS NE HYVÄT UUTISET?

Ensin sade oli pelkkää kohinaa. Sitten se muuttui lorinaksi. Sen jälkeen se vaimeni litinäksi. Lopulta se oli pelkkää lirinää, kunnes sekin loppui.

Me kömmimme kivien välistä kuin karhunpennut talvipesästään. Venyttelimme jäseniämme ja ravistelimme vettä vaatteistamme. Ihmettelimme ympäröivää maailmaa kuin se olisi ihan uusi. Tavallaan olikin, koska sateen jälkeen kaikki tuoksui niin raikkaalta.

Meidän turvapaikkamme oli tosi korkealla, ja sieltä näimme saaren rannoilla kasvavien puiden yli joelle ja sen ylikin. Opettaja oli sanonut, että vedenpinta laskisi heti, kun sade loppuu. Ei se laskenut. Joki oli

nimittäin tulvinut yli äyräidensä ja levisi ympärillämme kuin valtava ruskea järvi. Sillan paikalla vedestä törrötti pari vääntynyttä kannatinpilaria, mutta muuten siitä ei ollut jäljellä enää mitään. Me olimme melkein kuin haaksirikkoisia autiolla saarella. Ei, me todella olimme haaksirikkoisia autiosaarella.

– Tämäpä mielenkiintoista, opettaja totesi. – Padon on täytynyt murtua. Muuta selitystä tuolle veden määrälle ei ole, hän lisäsi.

Meidänkin mielestämme kaikki oli tosi mielenkiintoista. Erityisen mielenkiintoista oli se, kuinka kauan me joutuisimme viettämään saarella.

– Ehdimmekö me takaisin minun syntymäpäiväjuhliini mennessä? Tiina huolehti.

– Pääsemmekö me täältä edes kevätjuhliin mennessä? pohti Hanna.

– Pelastetaanko meidät ylioppilasjuhliin mennessä? Tuukka halusi tietää.

– Haetaanko meidät ennen kuin minusta tulee kuu-

luisa kirjailija? minä ihmettelin.

– Hakeeko äiti minut ennen kuin hänestä tulee mummo? Samppa nyhkytti.

– Minä en lähde täältä ennen kuin minusta tulee mummo, Pukari murisi.

– Minne te kaikki olette menossa keskellä yötä? ihmetteli Pate, jolla oli yhä jätesäkki yllään. Se oli pyörähtänyt ympäri, ja silmänreiät olivat nyt hänen takaraivollaan.

– Minä ymmärrän teidän huolenne. Minulla on teille hyviä ja huonoja uutisia, sanoi opettaja. Hän kuulosti rauhalliselta ja luottavaiselta. – Me olemme veden saartamia, eikä kukaan osaa etsiä meitä täältä ennen iltaa. Jos säännöstelemme eväitämme, pärjäämme tarvittaessa huomiseen saakka. Emme saa yhteyttä ulkomaailmaan, mutta meillä on onneksi toisemme. Elämä heittää eteemme monenlaisia yllättäviä tapahtumia, mutta emme saa lannistua niiden edessä. Ottakaamme vastoinkäymiset mahdollisuutena oppia jotain uutta itsestämme ja maailmasta, jossa elämme.

Opettajan sanojen jälkeen oli hetken hiljaista.

– Entäs ne hyvät uutiset? Pate kysyi lopulta, kun opettaja yhä katseli jonnekin kaukaisuuteen.

– Ne olivat hyvät uutiset, opettaja vastasi huolettomasti.

– Entäs huonot? minä kysyin.

– Minä unohdin eväspussimme koululle, opettaja sanoi.

KOULUPÄIVÄ ROBINSON CRUSOEN TAPAA!

ELLAN JA KAVEREIDEN LUONTORETKESTÄ TULEE
SELVIYTYMISSEIKKAILU, KUN TULVAVESI VIE
SAARELLE JOHTAVAN SILLAN MUKANAAN.
ONNEKSI OPETTAJALLA ON PAITSI HUONOJA
MYÖS HYVIÄ UUTISIA:

– Jos säännöstelemme eväitämme, pärjäämme tarvittaessa huomiseen saakka, opettaja sanoi. – Emme saa yhteyttä ulkomaailmaan, mutta meillä on onneksi toisemme. Ottakaamme vastoinkäymiset mahdollisuutena oppia jotain uutta itsestämme ja maailmasta, jossa elämme.

– Entäs ne hyvät uutiset? Pate kysyi.

– Ne olivat hyvät uutiset, opettaja vastasi huolettomasti.

– Entäs huonot? minä kysyin.

– Minä unohdin eväspussimme koululle.

TIMO PARVELAN *Ella ja kaverit -sarja on riemastuttanut lukijoita ympäri maailman jo 25 vuotta! Kirjojen pohjalta on tehty elokuvia, näytelmiä ja lauluja, ja nyt kolmannella luokalla vauhtia kiihdyttää Anni Nykäsen repäisevä ja sarjakuvamainen kuvitus.*

L84.2

WWW.TAMMI.FI

ISBN 978-952-04-3997-2